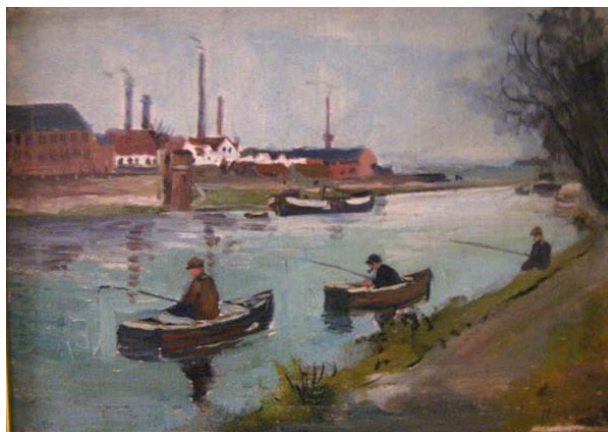

De eigenaren zijn trots op hun schilderijen van Dijkman

“Het fotograferen van de schilderijen is hartstikke leuk om te doen. Er zijn wel mensen die vinden dat het erg lang geduurd heeft voordat de afspraak werd ingevuld. Sommigen wachtten al 3 tot 10 jaar! De irritatie was gelukkig meestal snel over. Na een “tas” koffie waren ze het weer vergeten.

Ze blijken bijna allemaal bijzondere interesse voor Dijkman te hebben. Men vindt het leuk om meer over het leven van de schilder te horen, bezoekt iedere expositie en kijkt dan graag in de oevrecatalogus. De bezitters van een schilderij willen graag dat Dijkman als excellente schilder op de kaart wordt gezet. Iedereen pikt dan een graantje mee en kan trots zijn op zijn of haar schilderij. Dat voel je wanneer je komt fotograferen. Er zijn veel vragen en ze zijn zeer geïnteresseerd. Ze willen best met hun schilderij op de voorgrond treden. De mensen vinden het een eer als hen gevraagd wordt of hun schilderij in de kalender afgedrukt mag worden of het voor een tentoonstelling uit te lenen. Men hecht belang aan de communicatie via de Nieuwsbrieven en komt graag naar exposities met iedere keer andere schilderijen. Dan wordt hun schilderij thuis ook steeds mooier en hun betrokkenheid steeds groter. De bereikbaarheid van de locatie wordt voor de ouder wordende bezitters steeds belangrijker. Denk dus bij de keuze van expositieruimte aan eigen en openbaar vervoer.

Er zijn geen mensen aangetroffen die hun schilderijen willen verkopen of het zou die ene handelaar moeten zijn. De prijzen van de schilderijen die de mensen in hun hoofd hebben, variëren van € 200 tot € 3.000, dat ligt aan de grootte. Er zijn nu veel mensen die hun stoffige, vuile schilderijen van Dijkman van de zolder afhalen, laten schoonmaken, opnieuw inlijsten en in de salon hangen. Het heeft allemaal ook te maken met nostalgie: Maastricht, ouders, bruiloft en erfenis. Je gaat er van houden. Eén man had twee schilderijen van Dijkman, waar hij verliefd op was. Anders is het met hun kinderen, die denken er nu nog “koudjes” over. Maar dat verandert wel!

Vissers op de Maas bij Céramique, Maastricht, olieverf op doek, 63 x 84 cm, collectie: familie Engels

Molenpoortje, Maastricht, olieverf op doek, 57 x 47 cm, collectie: familie Van Hedel

Boerderij in Genk (België) olieverf op doek, 50 x 60 cm, collectie: familie Godding

Jullie zouden wat beter moeten uitleggen dat jullie stichting een vrijwilligersclub is, zonder al te veel geld en zonder winstbejag. Ik ben blij dat ik door het fotograferen van schilderijen een bijdrage kan leveren aan het vele werk dat jullie doen. Mestreech is gruuts op uuch! Dat fotograferen doe ik vrijwillig, omdat ik het leuk vind en je komt nog eens onder de mensen. Jullie uitgebreide positieve reacties zijn voor mij voldoende. Ik hoop dat er meer mensen zijn die jullie (ook financieel) willen steunen, zodat jullie in de toekomst nog veel kunnen organiseren. Ga zo voort!”

MATH HEUVELS